

Sygn. akt IV KK 450/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2020 r.,

sprawy **M. P.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 grudnia 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Kasacja adwokata J. B. - obrońcy z urzędu skazanego M. P., jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Podniesione w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, to jest przepisów art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. wskazać należy, że Sąd Okręgowy w K. , w postępowaniu odwoławczym, prawidłowo ocenił okoliczności dotyczące złożenia wniosku o bezpośrednie przesłuchanie przed Sądem odwoławczym świadka D. H., słusznie przyjmując, że w innym postępowaniu tego samego Sądu (sygn. akt XXIII (...)) świadek ten został przesłuchany na tę samą okoliczność i trafnie ustalił, że mamy do czynienia z próbą obstrukcji procesowej, a wnioski dowodowe złożone w postępowaniu

odwoławczym tj. o przesłuchanie świadka i przeprowadzenie dowodu z opinii fonoskopijnej, zmierzają w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Jedynie na marginesie można wskazać, że Sąd Najwyższy w przeszłości rozważał już tę okoliczność, albowiem kwestie dotyczące nagrań, które pojawiły się w toku postępowania odwoławczego, podnoszone były w postępowaniu zainicjowanym kasacją obrońcy skazanego K. K. , którą Sąd Najwyższy uznał za oczywiście bezzasadną, wskazując na niezasadność przeprowadzania jakichkolwiek dalszych dowodów w tym zakresie. Podniesiono, że Sąd odwoławczy odstąpił od przeprowadzenia dowodów z ekspertyzy fonoskopijnej oraz grafologicznej, a także dowodu z ponownego przesłuchania świadka D. H. w obecności psychologów, jednakże odsłuchał nagranie i przesłuchał ponownie świadka D. H., konfrontując to z treścią nagrań. Świadek D. H. zaprzeczył aby to on był autorem nagranej wypowiedzi, a także aby to on złożył podpis na piśmie przewodnim datowanym na 15 marca 2019 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV KK 567/19).

Nie jest również zasadny zarzut kasacyjny rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Trzeba podkreślić, że zarzut ten *de facto* stanowi powielenie zarzutów apelacyjnych. W ocenie Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy w K., działający jako sąd odwoławczy, w sposób prawidłowy rozpoznał zarzuty apelacyjne. W szczególności, zaakceptował w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji, który trafnie ocenił zeznania kluczowego świadka D.H. , uznając je za w pełni wiarygodne (*vide* s. 23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Należy podzielić, co do oceny kasacji obrońcy skazanego M. P. , szeroko uargumentowane stanowisko Prokuratora Prokuratury Regionalnej delegowanego do Prokuratury Krajowej K.M. z pisemnej odpowiedzi na tę kasację, iż w istocie kasacja obrońcy skazanego M. P. sprowadza się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego z jednej strony na daniu wiary świadkowi D. H. , a z drugiej strony na nie daniu wiary wyjaśnieniom M. P. (por. strony 7 – 13 pisemnej odpowiedzi na kasację). Przypomnieć zaś trzeba, że podstawy kasacyjne wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., mają charakter autonomiczny, nie jest zatem prawnie możliwe oparcie zarzutu kasacyjnego na błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść

tego orzeczenia, czyli na podstawie odwoławczej o której mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

W realiach sprawy nie doszło również do naruszenia przepisu art. 6 k.p.k. Obrazy tego przepisu upatrywał obrońca skazanego M. P. w oddaleniu przez Sąd odwoławczy złożonych wniosków dowodowych. Tak konstruując ten zarzut obrońca skazanego w istocie, tylko w innej płaszczyźnie, podnosi okoliczności ujęte już w omówionych wyżej zarzutach kasacyjnych. Oczywiście za bardzo istotne, z punktu widzenia realizacji prawa do obrony, o którym stanowi art. 6 k.p.k., należy uznać prawo do składania wniosków o przeprowadzenie dowodu. Z przepisu art. 167 k.p.k. jasno wynika, że dowody przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu. W przedmiotowej sprawie nie pozbawiono M. P. ani jego obrońcy prawa do składania wniosków dowodowych. Zatem w tym aspekcie prawo do obrony nie zostało naruszone.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.